



THOMAS C. BREZINA

UN CAS PER A TU I LA

PENYA DELS TIGRES

Els cavallers robot



crúïlla

AMB MATERIAL
PER RESOLDRE
ENIGMES

LA CARTA ENIGMÀTICA

–Té... és per a tu! –va dir el pare de la Virgi, durant l'esmorzar, mentre allargava una carta a la seva filla.

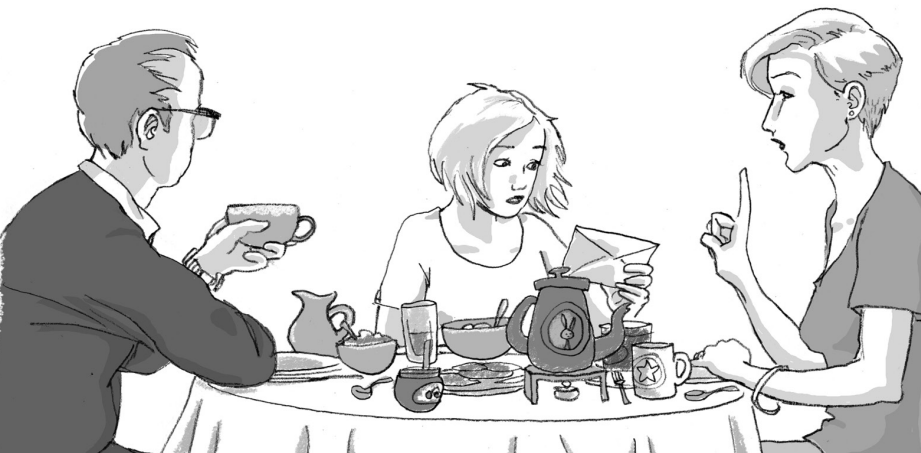
La Virgi va donar una ullada al remitent i va esbufegar:

–Què? Del Sac de Gemecs? Com és que m'escriu?

La seva mare la va mirar amb reprovació.

–Per què sempre t'has de riure dels altres? El Sac de... ai, vull dir, el doctor Makker no t'ha fet pas res.

La Virgi va deixar anar una rialleta perquè a la seva mare també se li havia escapat



aquell malnom. Quan parlava del Sac de Gemecs es referia al doctor Mortimer Makker, a qui havia conegut feia tres setmanes. Era un home menut i prim, amb ulls de gos trist, que tenia una manera de parlar com si sempre gemeguéss. Per això la Virgi li havia posat aquell malnom.

—El doctor Mortimer Makker és un geni inventant robots amb aspecte de persones —li va explicar el seu pare—. Ha creat un munt d'instal·lacions per a parcs d'atraccions i hi ha guanyat una fortuna.

El pare de la Virgi també construïa robots però no pas per a parcs d'atraccions sinó per a fàbriques.

Tres setmanes abans, a Londres, hi havia hagut un congrés d'inventors de robots i el pare de la Virgi també hi havia assistit. Ella i la seva mare l'havien acompanyat per

conèixer la ciutat. La primera nit s'havia organitzat una gran festa de benvinguda a la qual la Virgi també estava convidada. Allà li havien presentat el doctor Makker, que el seu pare ja coneixia de feia temps.

Encuriosida, la Virgi va obrir la carta i la va llegir de dalt a baix.

–Què vol el doctor Makker? –li va preguntar la seva mare.

–Doncs... Ostres... Diu que em convida... i a en Lluç i en Pau també, és a dir, tota la Penya dels Tigres -va fer la Virgi, tartamudejant per la sorpresa.

–Caram, que amable! –va comentar la mare.

–Sí, i tant, molt amable! –va murmurar la Virgi i es va aixecar d'un salt-. Però ara me n'he d'anar cap a l'escola, que faré tard –es va acomiadar amb presses i va sortir a corre-cuita.

Estimada neboda Virgi!

No saps quina alegria vaig tenir quan per fi et vaig poder tornar a veure després de tant temps. Espero que estaràs bé i els teus pares també. No deixis de pensar en vosaltres.

Durant la teva estada em vas dir que t'agradaria visitar-me alguna vegada. Pel que sé, tu i els teus amics aviat tindreu vacances, a l'escola. Per què no veniu a passar un parell de dies a casa meua? Els bitllets d'avió seran el meu regal de Nadal que et faig per endavant. Els tenguin a punt al taulell de facturació de l'aeroport.

Em faria molta il·lusió ensenyar-vos Londres. Espero la vostra visita.

El teu vell oncle Mortimer

PS: També escriuré als teus pares perquè et deixin fer el viatge!

Hi havia alguna cosa en aquella carta que no encaixava, se n'havia adonat de seguida. N'havia de parlar amb els seus amics de la Penya dels Tigres.

Però aquell matí, en Lluç i en Pau feien una sortida amb la classe, anaven a visitar un museu. Així que els tres Tigres van haver de quedar a la tarda. Es van trobar al seu amagatall secret, al soterrani del restaurant xinès El Tigre Daurat. L'entrada quedava amagada darrere de l'estàtua daurada d'un tigre i només la coneixien els de la Penya.

–Mireu aquesta carta... què us en sembla?

–va dir la Virgi, neguitosa, mentre la donava als seus amics.

–Què hi trobes de sospitós, en aquesta carta?

–van preguntar en Lluç i en Pau alhora.

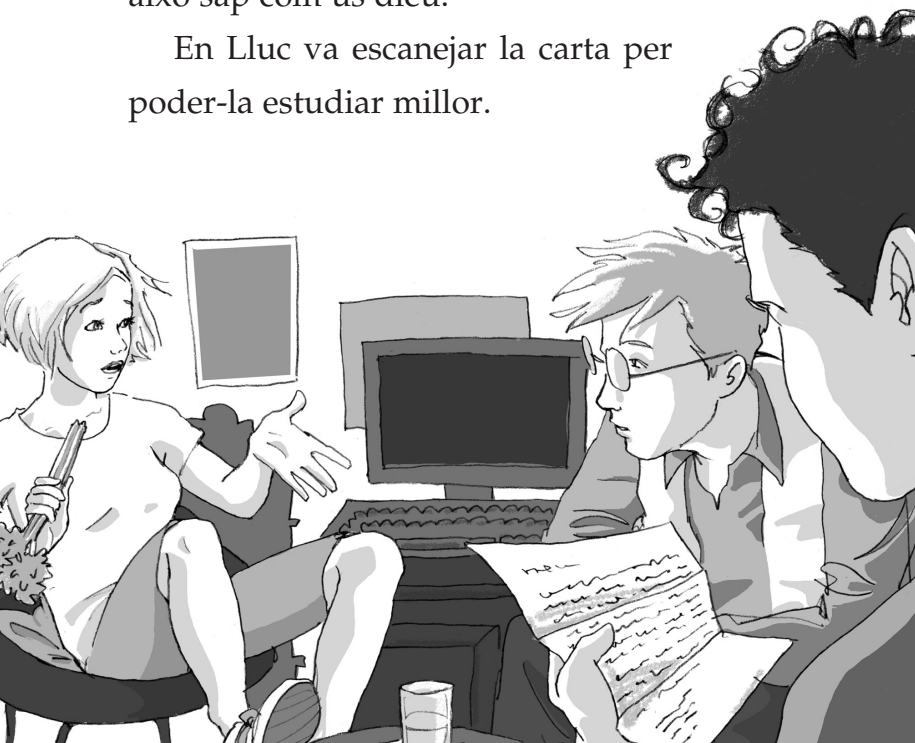
El doctor Mortimer Makker no és el meu oncle! –va exclamar la Virgi–. Tampoc no li

vaig dir que volgués anar a casa seva, si gairebé no el conec!

Els nois també van començar a desconfiar. Però en Lluç va trucar a l'aeroport i va comprovar que era cert que hi havia bitllets reservats a nom d'ells.

—Quan el vaig conèixer, li vaig parlar de nosaltres i de les nostres aventures —va recordar la Virgi, que havia estat rumiant, per això sap com us dieu.

En Lluç va escanejar la carta per poder-la estudiar millor.



–Crec que aquest text amaga algun missatge secret –va dir–. Ho comprovaré amb una aplicació per detectar missatges xifrats.

Però no va trobar res d'estrany, només sis lletres majúscules fora de lloc.

Llavors va arrugar el front, va tornar a llegir la carta i va encerclar les majúscules.

–Ja sé què passa! –va anunciar.



UN CRIT MUT

La Virgi es va gratar el cap, pensativa.

–Creieu que ens ha escrit aquesta carta tan curiosa per demanar-nos ajuda sense que ningú se n'adoni?

En Lluc va fer que sí amb el cap.

–I si ens ha enviat aquest crit d'auxili és perquè es refia del nostre bon olfacte.

En Pau va reflexionar en veu alta.

–Per què ho ha fet així? Per què no diu directament que... està ficat en un embolic?

–Potser es pensa que li llegeixen el correu –va dir en Lluc–. També pot ser que tinguí molta por d'algú. Per a ell aquesta ha estat l'única possibilitat de demanar ajut sense aixecar sospites. És com fer un crit mut.

–I ara què fem? –va preguntar la Virgi.

En Lluc va contestar sense rumiar-s'ho gens:

–D’aquí a tres dies comencen les vacances. Agafarem l’avió cap a Londres!

I així ho van fer: el diumenge, a un quart i cinc de dotze en punt, l’avió aterrava a Londres amb la Penya dels Tigres a bord.

–Us heu adonat que com que en Lluç seia a la banda dreta hem volat tota l’estona inclinats cap al seu costat? –va dir en Pau rient mentre baixaven de l’avió.

La Virgi no entenia res.

–Però si no pesa tant com això!

–Ell no, però la seva bossa especial sí. Pesa almenys trenta quilos!

–Havia d’endur-me tot el que pogués. Al cap i a la fi no sabem amb què ens trobarem! –es va defensar en Lluç.

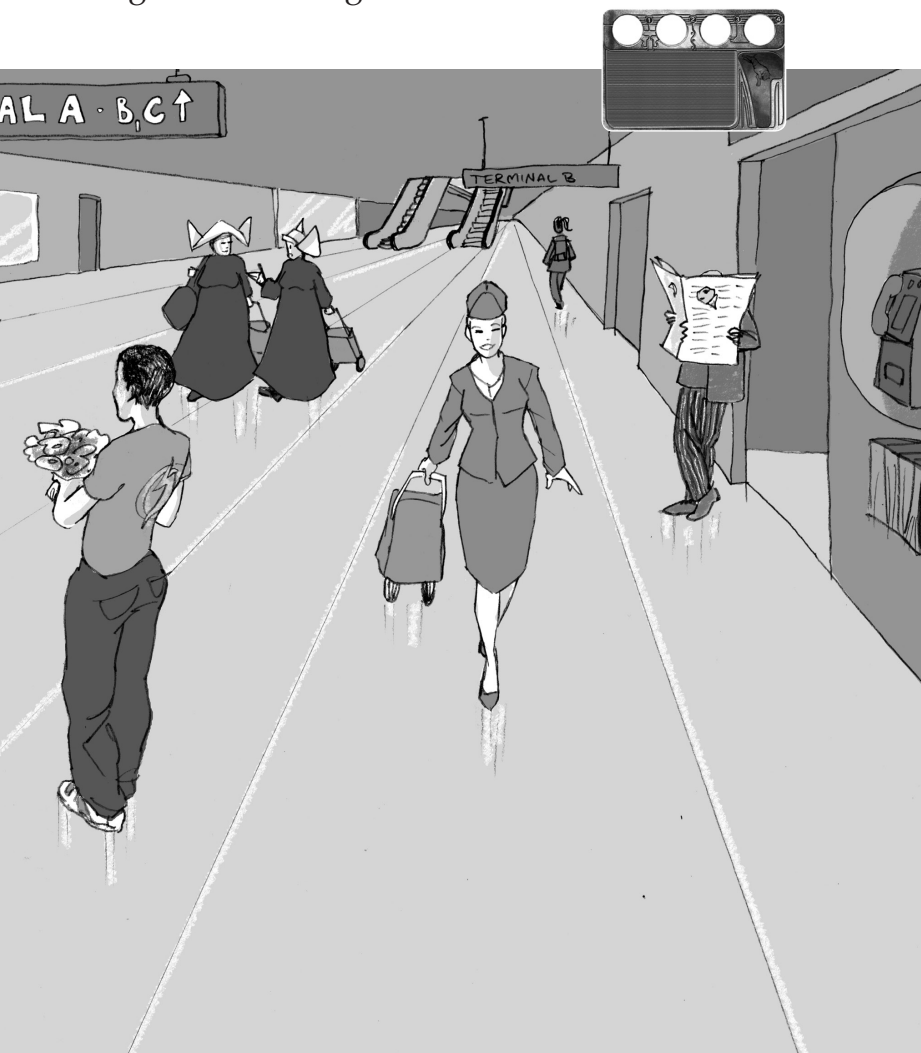
Entre altres coses, havia carregat a la tauleta una guia de Londres i un diccionari d’anglès; però allò no pesava!

Quan van haver passat el control de pasaports, tots tres van recollir les bosses a la cinta d'equipatges i van sortir al vestíbul. Hi havia moltíssima gent que havia anat a bus-



car amics i parents i que allargava el coll per no passar per alt ningú.

—Veus el doctor Makker? —en Lluç va preguntar a la Virgi.



La noia va fer que no amb el cap. No, no veia per enlloc aquell home menut i prim.

–Ei... veniu... poseu-vos una mica cap a la dreta! –va dir en Lluc de sobte. La Virgi i en Pau van obeir aquella ordre una mica sorpresos.



–I ara cap a l'esquerra! –els va ordenar en Lluc.

–Ep, què vol dir tot això? Que no som aquí per fer ballet! –va protestar en Pau.

–Fes-ho i calla! –el va esbrincar en Lluc–.
I ara farem una volta caminant en cercle! –De seguida va afegir: –Hi ha algú que ens observa però que no vol que el vegem!

–Què? –la Virgi i en Pau es van quedar mirant el seu amic com si s’hagués posat a cantar una cançó de Nadal en llengua bantu. Qui els observava d’amagat?

Mira bé el vestíbul!



VIATGE SENSE FI

Quan en Lluc es disposava a assenyalar-lo, el misteriós personatge, ja s'havia perdut entre la gent.

–Estic segur que ens observava! –va dir el noi.

–Era un home o una dona? –va voler saber la Virgi.

En Lluc va arronsar les espatlles.

–Els diaris anglesos són enormes. T'hi pots amagar molt bé al darrere. No ho he pogut distingir, si era un home o una dona.

En Pau no les tenia totes. Potser hi havia algú que sabia que ells havien anat a Londres per un motiu molt concret?

«On dimonis s'ha ficat el doctor Makker?», es preguntava la Virgi, impacient. L'inventor encara no havia aparegut i era evident que

tampoc no havia enviat ningú a recollir-los. En tot cas, allà no hi havia ningú que portés un rètol amb els seus noms.

–Senyoreta Virgi, sisplau passi pel taulell d’informació! –es va sentir de sobte pels altaveus.

La Virgi va parar l’orella, sorpresa.

–Allà a l’altra banda... prop de la sortida... allà hi ha el taulell d’informació! –va dir en Pau i tots tres se n’hi van anar.

Quan la Virgi va dir qui era, una noia anglesa que somreia amb amabilitat li va allargar el telèfon.

–Digui? –va dir ella, vacil·lant.



–Hello... hello Virgi... Soc jo, el doctor Makker! –la veu de l’inventor sonava molt esverada–. Sorry... perdoneu que no hagi vingut, però el meu *car*... el meu cotxe s’ha espatllat de cop i volta. Sisplau, agafeu un taxi. Ja saps la meva adreça.

–Però, no serà molt car? –va preguntar la Virgi–. És que entre tots tres només tenim noranta lliures!

El doctor Makker va murmurar alguna cosa com ara:

–En tindreu prou. I no patiu, que ja us tornaré els diners –i es va acomiadar amb pressa.

